

Једна систематска предлог - акцентуална или не који учествује
органузи, или заједно Кандидатни језик

бр. 398/1 1

Ка акценти

112 а

чаће с пратгапајучи кодак, ; мибихфхи

воггававишмиаьчачо

аввввв

Ако се изговори реч 2. "језик" без знаке пит

питања у гласу а може и у неком рачиту гласу чини се да је изговорено јези
опште место: језик, па шта? сваки човек говори свој језик у сваком моменту

Да, изабави човек најзавишу језик словенски речичу којој

је Достојевски дао смисла, осорност обих и штоф и која је естетички орп
ска са густом осорношћу — мабави је човек са улахом и изавом који није ни
никаква знак усеклика него прота власти и владиоте и њ оскутног интереса. Да
отварајем научника не перо вулгарно у реч и дама да гласу, масовно и јавно
свакој разних почетака, и багата толико почетака и племенита језик којима

свако, прат реченом да узма, учешћа у свиме језичком језику сваког језику
језика четири републике у Југославији који је језик очигледно и уписујемо
јези језик или језик разних говора, разних азбука, разних правописа. Има
нешто парадоксно и ипак свесним природно у тој чињеници: упркос свему кроз
времена непроменљиво и непроменљиво природно и неприродно улазанског језик
као неке стихије јача од свега историјског и географског јези те јези
очигледно и уписујемо јези те јези. Зато р-т охичи почетни? Због приро
де ствари због сложености теме која се зове језик свеједно а којем језику
је реч. Језик језик говорења може се претресети као средство слично оним
математичким тантузима којима се у неком великом хитачу сложеноста живота хитачу
за јави-сет четири сат отавају микрони жаља и потреба и заповести и распо
кожења и микронима новача. И језик се може третирано као сврха, увек висока
и све више чак тамо до уметности кроз неке све више и жаља сврха ком се
математичким парова тек не почне математикати и језик наравно не да умре не
да се као и човечанство метаморфозира претопи стије или пре је таморфозе

Види у језику речу и суштински

израho мему зрзлу мему ол сокова и блага свого претна пуну меморија
 ол претходних низова меморија са стотог или хиљадиног спрета оног чувесног
 митскогји се зове Давитонска кукта, мапући роџачки не лвр стране векова и
 нарола. Как научите да се у снаскроту четири злато кетир ни махнете руком
 роџачком аћи мапу тој снаскритној речи и многе лруге руке са Давитонске кукте
 бруји меморија сараџа трајаке човечанског рола. Успилу се језици по
 митској кукти високо више воше а пил Вима фонзову богати и тешки микијарла
 кубола које кр г меморију човечанства једнако сарађују ако игде икакo ситупи
 кроз језике језике који не виши спрет кукте прелају ситуп кепоту љукогo
 говора. а са језицима суму свего шти је љукоки рола живео и ралио и постао.
 Суму. Језик је зати сума свих суму у немо хоџете у пијезинипу у наригу у
 љукуству и човечанству. И зато нема рашчовачисног ни неутралног језија. Ето
 је есперанте спорт срејство тентуа. А језици као суму то је сви заједно
 суму тотакна какву није биљу или јачу лата ни земља ни неппо ни човечанство.
 Кинези у азбуци немај у р Јапанци немају а знаа се лосеа незнам која број
 знакова за писање и пронаказе се једнако лруги и лруги и Порукe кроз љих
 су роџачи и зиници петом рола љукогo. Муче се научици да нађу кључ за
 толике саврсканске споменик и верујем Давитонске кукте ће олјелном изабаци
 неки камен са текстим у кетинском и етрусканском у човечански свеском
 писаву и говори у биће опет ралисног махаља рукам са свих страна Давитонске
 кукте.

Дој језик је суму и зато толики пичетака наовом скромном ралу.
 Није језик ол префикса и суфикса ни глупога и ни ролава ол питања да ки
 известан или становит него је ол тоа и ол свего оног што ладе чини суму.
Перифериско је важно јер нема периферија без пентре као што је сама пентар
 само оиле пентар ако има периферију зато је суму језијка петресна ствар
 зати су суму на Давитонској кукти као оне у висиони. Меморија човечанства
 је у језицима ето зато низови рђавих поџетака как треба најскромније гово
 рити о језику нарочито о књижевном језику који за оиле потписаног ладе
 се правозније уметнички језик. Ето зато толико почетак....

Ако изговорите реч "језик" са акцентом питања у гласу мо-
 жда и у неком речиту гласу, ви ћете у први мах место одговора добити љубо-
 кну тишину свих њих који су даром својим или професијом везани баш за језик
 они који су историчари језика више још они који су филозофи језика највише
 они који су књижевници ланке уметници језика. Њиховник онај прави који
 зна да му је тема о највиши спрат прокуковање језик ланке сача језика ланке
 знање језика ланке поседовање језика крвно трезишномачно и кучтурно који је
 монашки везан за језик који му је и материал и неролини и левичајни тај се
 не оно питање скоро упцпши ол свога мелуума ол свога бити или не бити ол
 свога јесам или нисам Французи који су моћни и књижевношћу и језиком имају
 устаљену формулу књижевног оцењивања књижевних вредности: Талант је ту или
 је питање да ли јес писец ту. Или: књигу је написао човек ол талан о или
 изнео свога чов'к писец. Шта је ту проблематично? Наравно језик. Има ли уре-
 ђену моћ изражајности у смислу логике и у смислу лонтизације такве да уз
 речи пена и смисла. Питање да ли је језик тога писца књижевни језик у смислу
 уметности која се као и у музици форма ол садржана не може одекити. Класични
 писци постепених драма / мексикански Расин Лопе де Вега Луизи / они који су ланке
 ке монологе писали ораторским језиком ту су и ланке да нам покажу да се
 у метничком језику форма ол садржине не да одекити. Логика онтологиче синт-
 синтаксе семантике стич поезије то је све једно и нељекиво. Где загребете
 да расневите имте ронун чисте друго. Данас Енгелске књижевност покушава да
 обнови јрму поетску јрму у стиховине јрму ораторски сичног језика.
 / Т С Ђиот и можда још непосредније Христифер Фрај / Данас ораторство је
 сачини умучко. Ни велики војници ни просветленици ни политичари не моти-
 чу ораторе. Ви велики кучтурни језици су осталећи. Риче је још послани
 писец и тако рекао: Ралити јерну страницу прозе као што се обрађујеобетиком.
 Сага проза запела у баналности смисла и језика проза иза у шуну китературу.
 свако може бритвицом одекити форму ол садржине У поезији да би форми садр-
 жине остали нераскљиваи пише се нераскљивао. Настаје је велика пометња у
 области језика: семантичким питањима све бави чисти филозофи филозофи

се баве фиксацијом језика а писци књижевници не знају да је књижевни језик уметнички језик. Овај крупни италијански мислилац који се зове Ломбатист Вико добро је опоменуо свет који живи у мезиуму језика: Философи то су оратори и писци а граматичари то су ерулити.

Језик је тако сложена моћ да се не може схватити ни он једне појаве ни лара ни речи који су човек или он човека. Да човек говори, треба језик. Да човек пише треба језик. Да човек мисли треба језик. Да човек ћути треба језик. И говори је то: говор мисао мисао мисао он човека да човека разјачиће он уметника до уметника лажни сите онда се помичемо схватају о ситчулу па и чуљивности језика. Има нас сигурни појаве које протичу ова мисао: чуљно наступа онда кад језик не прати мисао еквивалентно неуобичајено је језички запусте фиксацију мисли да не откидање не раствори се не синхроничне раздије се без разумне фиксације што само језик у процесу мисао гласова. Ако у сну вербална фиксација постане сувише забавна запови сувише конфузна траже се нагло и чини наш се да бежимо из кул кта. Вербална фиксација мисли или облика да време ћутања знају сви људи шта је то уметнички знају да је то срећан и поган интервал кихова рече. Кад чувак постаје чувак кад гениални људак постаје гениално чувак и то је нама се чини када кад језик дохвати ток мисли не пушта је срећу је је који је лон може. Како је конфузна а како гениална ступање мисао несрећан Хектерик. Фиче моменту је у језик чувакном моменту изговорио речи: А кад је Заратустра умисао земљу је загрио. Језик је ту моћно гениално моћно дохвати унутрашњу реченицу и савршено јасно и тачно и постски је вокализовао притуски кроз уст да је потресан језички процес и човеку хоће да језик проткаси божењством. Ако сад узмемо наум да он унутрашња реченица у човеку зависи он појма сува и закључка а у оној вокализационој одређује смисао и вредност воља и разне емоције онда се човек доиста скоро уплаши он питања шта је језик и потпише да се само језик материјал језик говори пише мисли и ћути правилно снажно уметнички. Вертрам

Рача у сећањима својим прича кад

је први пут отуђа да писати Додефе Корраје писма тачних књижа на енглеском
 језику ка се заправо са неке тачне акцентом говори тај Полам Енгелс
 А Додефе Корраје / не бива аш то што је има промена / је једном критичном
 која: ја могу чини да ми једнако тако да акцент не успије не би никада
 писао. Мања је "сва претеро у сулу зати што је својом што друге оче
 ковао аш да је Коррајева изјава је показивања нечега неадекватног самог
 сврху да кажемо нечега пригодног у глави Корраје то нам је увечење. Многи
 људи науче говорити више језика Ашта људи пише добру књижевност на апост
 рском језику и пох апостираним именом али ти писци никада неће постати
 класични књижевности. Ка сичај писан је јер паче сича језика апостирати
 у књижевности
 Ках гол се у једном народу кетана обнова то јаснака обнова у језику.
 1) Охитичј историја то су епохе ратова културна историја та су епохе је
 хока. Деша ти знамо да је тако било у Шпанији 16 века у Енглеској 16 17
 века у Француској у 17 веку али смојмо заборавити да те ратом врке неки
 за нас у доба Вума Брање Шегота, и још једаред Вума. Немојте се заваравати
 фразом да је језик једнако у претазном стању и да је зато срезате танту
 којим се свако можепослужити. Може се послужити аш језик је стајно у
 у претазном стању јер је у таквом стању сва човек историја култура а него
 уметност Уметност! стотине десетина најјачих људи духом и интелектом б а
 да прегурају уметност у претазно стање али чак срезаните киније пртење на
 бифону из Атемира и значајни пртеж аивилите и ту "Вавиконску кучу симбол
 меморије човечностиа симбол прелазња стајности и истоветности да би се
 осигурачо претазак. А наја је сва претазно како језик неће бити који је из
 карактерна сума стих сума. Класик писан на језику маже постати наравно уз
 особине али све у међујум језике само онај који ниј ермпино језик него с
 високига спреда "Вавиконске куче маже својим рођенима ризителним хранители
 језик који је матеран народни ^{класичан} ~~завичајни~~. Језик он најевангелистички класич
 чара модерне енглеске поезије наравно правилно и тачно класичара језиком
 што је хокинео? Са свога места на Вавикотској кучи осетио да је изгубио т
 везу са нижим неким спратом стига језика и сичае научне англисаксонски на

и јем претезном ступау имају Енгези живану поезију извучи она не ко треба ту
 јпоезију и попео се она натрег на свој степен мукеса тиваром језичкога бж
 са чулним говором меморије јрошних векова љуства и кнас у моћи језичкој
 никој песник му није рван: Хиљузу невих јасноћа за унутрашње реченице и за
 вокализације и кигле потреба неразумивости. За реч јесен узео је из Англески
 ског реч фок коју и употребљавају Амреочани и кона заменио катонску реч
 отем и метну вољав крви боје звика у свој стихове. И зато што јемучио тај
 преказни степен свог језика не прави грешке у преводу као Езра Паунд:
 Место Итско скробомоћни остају и преживљују и оно крже свет превео је Дек је
 не часовнику време проказно нароу истрајава.

Аки је језик та невероватно сума свих занимљиво ј
 констатовати да у старим митовим где има речи о разноразним поставкама нема
 речи о постању језика. У најстаријим познатим митовима све што егзистује спор
 зумева се. Нарав за колективно живље **БОГОВА ЉУДИ ЉУВОТИЊА** биљка змајева
 хемона ветрова. Реч језик не постоји. Реч говор не постаји чо епистратна по
 и свеобухватни појам. У хришћанском миту о постању свега и људи стаји да је А
 Адам почео да гаје имена стварима око себе. Генезе језика нема. Коноје се у
 писменим епостома Павла јавља израз Вољима си себе у смислу оних који су љухом
 јачи. У поезији Оне има песма да све чини живо а речи је проузало онима кој
 он себе. И изреком да је рч најкће сина језика у смислу обећавања и свести и
 испуњавања ката онима који испуњавају неко обећање. Чупени немачки звучник
 Вилхелм фон Хумбохт трржи да језик човек није ни пронашао ни измислио ни стве
 ри- неш да је та способност у нама тајинних у чему с рођењем се егзистенцијом
 и љна се суштином љеговом. Трагајући за књиже и нагонима уметности у човеку
 љуки су писали: да је прве потреба сина симбола лопче од писматрања гетова
 покрета свега живог а Цртеж старији од писања знакова. Први језик љуки је
 био језик знакова покрета гестава исти свима љукина и у љанувањима потпуно мет
 свина народима стоји и тај немисти језик негде лопче на **живљанској** мучи у ме
 мљрији човечанства. Па су љава лопчи шумови да замене готове Па је потако
 лопшо језик књижа споразумевања прво оком па ухом па она давае првим сите

синтезуме из сваки акт човјека у животу има неку слику на око на ухо. Јави
 који књижевни језик зовемо уметничким језиком тако је због тога што све показује
 да је пртеж и и показивајуће имена и знаменити заједно. Језик је од саме
 почетка имао са сликом око и ухо као и данас заједно при опени језике јавно
 јавно пре но што ће то бити при писаној и штампаној речи. Постепено вероватно
 постаје брзо морао је човек осетити да је језик ипак ствар унутрашња ствар мисли
 мисли и маште и као то била онда ће на слицима бунтути светлост и језик не
 стати у свести или макар у свести човека некакошег оно што јесте спољно моћи
 ствар око уха мисли. У Упенишакима већ имамо пијем и реч говор ако не још јези
 ки али се дефиницијом метафизичком. Пренего што тај занимљиви и мугри тако
 не велемо да полупрема још мало наш симбол а Вавилонској кући. По хришћанском
 миту морали су некако кривини стекли што су почели творити јавне језике спре
 тати да имају могућност споразума и то се у симболу куће зове смјетеније језиком
 Не. Јуки су се тукли за носом земљишта за природна блага у земљи и у вавилонској
 географске показује а куће и мизропропаге најбоље за јаву никада за језик ни због
 због језика. Језици што више то боје тоје и културније. Вавилонска кућа је смис
 ле јулијски свецавезанској култури ко је је сва у наукама и уметностима језиком
 развијена и фиксирана. Меморија човечанства а свему што човек јесте и значи
 и може ике кроз језике проналажење нових знакова за писање обогађује културу.
 Језици рађају нове језике а ти све моћније и савршеније и чешће развијају
 даје културу. То је вавилонска кућа: оркестар мисли и записа набавброј језика
 о свему што је успон човека духом и телом. Е на тој кући негестаји и још је
 актован и у свајој јавној птелезу Сванскрит. На том језику су написане хин
 дуске веле и упенишаке. Упенишаке су према Вавилонској отприлике као Нови завет према
 стар ме: непремак чистији морав мисли племенитијашама за реч и слику.
 Е У јавнојавије упенишаке / по Приф Дојсену / стоји скалаће свелено на сун
 ти ни текста. Ко је читао Упенишаке а, а да си пуне понављања у својим формама
 линског питања понови претхосни одговор одговор пљнови питања питања. А суштина
 је оно. Шта човеку светлост чине А као сунце за онда месец А као месец
 за онда ватра а као се ватра уски јаву гавор при тој светлости човек све

У уметности у протекима и језицима сви полетни човекова битисања и пројектовања и активности и сушбине и историје и привлачивања свега. Писке пискење катастрофе само аки не прене планета нешто чем је Кука симбох претрајање и меморије тих људи у чије уметности и језику су сле меморије ранијих наставиће човека. Свејезниh какав не боти и ка не после катастрофе бити нов егзистент семе не се наћи у чему семе говора мисти знања искуства борачке пр свреха са природом свејезно какав аће бити у којој комбинацији елемената, семе свести жив пружајемо кроз језике егзистентима. Кака се треснув тешијарни месец ост неке од људи на кути и с њим свест кичпа живота меморије о животу и начинима, после нашег месеца кватенијерног и бде осто То је теме је, симбох Вавилонске куће и то је она уједна оно друго тумачење човек све више у култури и човек који изаб истот високо све пошкаве и трусове. Језик је збиља божиство стихије од језика меморије од меморије преживљавања можда вечност за употребим ту реч коју нахеме место нечега мањег.

Језик је у Упан шол и / тој и тој ^{говор} описинтеза: "а из живота произлазе и језици".
 како се и живот враћају очи уни језик и разум. "Сећате ли ту суму? Без аутери укључе ми смо већ неколико пута истакли да је књижевни или уметнички језик лакше штампа и језик ствар људу унију мозга гавка зависи од забуне и слога од стијасли истончених реченица и жераграфе од интерхукиције. Језик се уни од сонорности језика кула прла свако штаф језика злики димитијана је продукт свера рата затворит у нама што је ствар исказа и лежба математике и културе и од рабени воље Јајлаз мозак? Језик је ствар унутрашње реченице која се тем процесом вокализирена износи на уста. Штаје моћ језика да дух тако за живот зауметничке моћи лако је приказано у једној упанишаси из Јајурвене.

Скраћујемо: "Ата крај један чувену муху личност из упанишаса Јајлазакшију: Шта скупи човеку као светлост. Сунце. А как сунце зађе? Она месец, а как месец зађе. Она ватра. "Как се ватра угаси? Она говор, а ако јетакно тамно лочовек руку своју не визи а ољнекуи крене звиц чљавк поће онама. "Ако и гав умучио шта је злиа човеку светлост. Он сам, то јест у унутрашности у срцу светлећи дух. "Штаје тај дух потаме ми да бис мо круг затворити. То је мисао она унутрашње реченице "После сунца и свега остате светлост је не штаму теми срца затворено и језиком ћутања фиксирано. "Ту се као толико пута физика и метафизика ложирују и употпуњују. Двотобоље супротности скивају у

се у језике у истоветности. Ни метафизичари ни физичари не могу одређено казати да је на њиховој страни да је на супротној не. Морало би се некако одговорити као онај лухови и у врло мистички "Емс" и што је у стичној прилици казано Нес и тојест у нашем језику: На и не. Тај унутрашњи пропас гов језика тај вен је иоста: мисао бутаке и реченица ох појма сува и закључке а као то и казано изађе на уста друге је и нове и иручије и како је оно ианутра. Име је ион занимљив пример ае ти тако и кажемо трансупостановљенију језика у ипанима и с и чег ли ирихаларадијака. Све се ихрани ихрану иприма и у ихрану ипредази иглас ае ихрану је ии. Све што се ихрани и п истаје ихране ичини иживот и иског иици иглас ае и живот је ирам. " и као се то ииоје исастави иживање иох ихране и иох иживота , та иаа искога ипртипом ивезана изначе иоуришање. и највиши истапен ихинеуског и иможе и исвакога иморета.

"ти изавео је ибито иважан ипочетак исто изавео је иова ииме иимале исуженој итеми иае ипретхоли иова иразматрање: изато ишто је ијезик иважно ичуло исума и у исвакоме инароду. иЗат ишто ихоћу иса ипуним ипоштовањем иае иприћем ијезику ије иговорим ио икојима итреба испецифично иае инешто икажем. иЗависим исваки ијезик и игов икао ито иважно иштоје иима исвоје иважно иправо ина исвоју ирепутацију. иЗатога инема икултурни ичовек иуоста иу ијезике иовај и игуђе и иае ишто иае иговори ијез иае итајаким иобичу иае иуостаним иобичу ијезика иае ије икао

иПоже ије изгола ипустити иае ио ијугославији и иае ина ипрвом икорку ијезика ибизерна инота. иОве иписмени иписан иимао ије и иима ипритике иае итизи и ичује иоста истраних иновинера. иКао ипо иговору и иили иможе ило ииоста ипо иискуству икоје исе инамеће икажу ибезмало исви иовај иовај иутисак иНајуре ибеније и инајтачније ије и иовеније инајкеша ијед иАхметије инајоредитији исвет иживи иу иМакедонији. иа иДубровник ије иДубровник. иНаравно ишто иби ирекао иФранцуз: исве иразумети ито ије исве иопростити. иЈа исам иновонарима ивише ијита иказак: ија исам исве иопраштам иаи исве ине иразумем. иПотписујем ишто икажете иаи ибу иистовалити инема ипикоме. иКултурно иутиопи! иПочети иставијам и итамо и иае исте иокилант и итамо и иае исте иоријент. иНакази иканке иае исмо инајбољи итамо иае исмо ииоста ијуг иае ипо иВЕР им ите

а у вештој форми то гласи да је Ђубровник Ђубровник. Међу се. Уметност?
 Да видиш ове неколико значајних музеја и своје занимљиве изложбе слика и
 разуме се плас бекет саљачки игра и ако је к скорт уметност... Једном речју
 јер имамо и симултани и књижевност
 и јасовски ... Није али у јакном смислу јесте: немате "оми Ђубровника уметности
 хити градова... Можемо немо месташе на неком латинском острву можда нека
 варијација у Тесни али све то се слика спољним факторима а саме архитектура
 комбинације планови стилова... Утркују се да критику појачају. Београд пролази
 али најгоре. Две реке има те ј грај и угле те воде не учествују у комбинацији
 естетским. И као да је у горњим деловима своје отсечен: нигдекупоза звоника кула
 торњава нема без тога граховне архитектуре која би имала скица и акцента
 И игра кровова постаје јак са тим бекетом и ископањем у висине постаје контрапункт...
 Школи су нам највише Патамезиан дивне чежи и негују га али је претрпела
 зато што је сувише мали. Топчигер ни шума ни згари ујутро променала меканија
 и на чесмама сипање воде у млеко оно пије пређе канти у топчигеру је обичај
 преко некога лана војнички камиони јуре бесомучно и бекља испред њих ј е карактеристична
 слика тога парка Нео деоград нема зеленила Србија није поста
 зана Зеленија Топчигерске брзо то су гробља неких огрева запустелих башти и
 вика Пако га нам одговорим укратко. Наши су споменици и естетика и такота
 добрим делом морална вредности тропиона итне јер ружаванске и прољетанске
 и сиротињске и самачко... У ова светске рата само помагати свету и се обест да
 се напост да се хибриса скомије али ети сала свет тапше малим фудбалерима и ба
 батетерима а нико није дошао да нам подигне кулаку и пољ дом чаку смогу да нам
 подигне звоник скобље а ми у њ да метнемо наше за по скобље да ми подигне
 кулу и пољ дом шта хоћете научни институт божињу уметничко павиљон да нам
 поље три четоро парк инжењера да пререже оживе типичну шуму доутокм трома
 наше дуж две реке... Ваш јединакиј чуван не срећан много! Нисте се запазили
 свет западни нисте се истоком оно што што постају Азије и Африке... Је лична
 мисли даће се врапски језик некако општ учити не о што се латински и
 грчки никада није престало учити и опет јача та потреба и мера и опена а
 да лична мисли да провенсенски језик који је неко време био језик поезије и у

италијански пјесници / Данте Динунчијо / и енглески пјесници / краљ Едвард
 други је био пјесник на провансалском језику / и још мистично оно оно али не више
 тим како да постанете ви светски културни фактор. Мислим да бисмо са својим
 језиком и са својом књижевностју могли бити светски сарајници бар толико катине
 фудбалери и бекетери... То се језицима каже то је врло заплетена ствар да језик
 језик постане светски треба уједно велики фонд свега осталога у народу и врху
 што ће језик поћи врху учини га пожељном, ом извршити га Превели ... Пистите
 да вам ја кажем оно што сам већ написао о превелима. Превели су културно
 нужна и помоћно средство али нису ни културни курсу ни културни триумф. Они
 који код нас знају француски ти доприносе светлости нашег језика не они који
 читају превео француске књижевности. То важи за енглески за италијанско и за немачки
 језик и тако каже. ... Није то значи да писци мамога, ама треба лапачу писати
 на адоптираном језику. Има велике језичке импозитивне и одговорне књижевни
 сти на адоптираном језику. Има прикљученог језика за стварање књижевности мако
 Иако неко од нас тачно и свакидашње брзо чита нашу француску књигу и часописе он
 показује даду светлост а код нас језику кнез неможе ни једном он не каже
 није ништа светлост ни даду ни мамо. Језик је мако и мако и сва чула језик
 није ожеба језик је сума језик није случајни хаотик. ... а ко може све или мно
 језике научити. Не треба све него многи да знају један или два многи да знају
 један језик. Тако бисте ви и ви и ви французи Енглески Холандијани немачки
 језици нашу светлост. Заседа нарочито не знате језик не познајете књижевност
 и све се свршава да у некој интернационалној ревији постоји бача врху превео
 из наше књижевности уз друге елементе из вансветлости: мађарски и новогрчки
 па мако египатски ацански и руски. Чего ни и ни сте у некој земљи већ он постоји
 једна једна ни научили мако српски или шта уоките мако да кажемо о језику
 у некој земљи. На свест... али то како се могућен каже да код нас у свако
 варови се говори хрватско. Јошубеба Савреба Пјотр сав Феодор скопје
 петице су готовици хрват и друге музике свира. Ми пишемо савим лепо раз
 меко што се каже али утолико више опажемо разлику у звуку у линији како би
 рекло у свему оном што је тако језике

4. **Личаг и прећи** опет на **мекотог** нашега **распремљак**. **Та** су **запазихи** они
 страни? **Опезити** су **чули** су **ушле** **разлике** у **чућним** **облици** на **језику** **„те** је у
 питању **је** **може** **стаер**. И **унутрашње** **реченице** и **спољашње**. Док **липа** **сама** се **сабила**
разговара што **би** **рекао** **Платон** **језик** **кобита** **фиксиралоси** **из** **мнезине** **фактора**
 из **разних** **области** **биће** **или** **чиности** **човекове**. **А** **мак** **поће** **да** **пачицазације** **ево**
 из **унутрашњег** **опет** **низ** **фактора** **из** **биће** и **чиности** **човека** **утичу** на **резултат**.
Ти **многи** **фактор** **лику** **се** **се** **разних** **спарата** **физичаноне** **куде** и **се** **разних** **свра**
тога **историске** **напномине** **тражикиане** **куде** **језике** **навола** **или** **језику** **језику**
на **језику**. **Један** **језик** **да** **ази** **колик** **показација** **колик** **показација**
„просто **речено** **просто** **ази** **не** **како** **листингирано** **језик** **језик** **а** **много** **разни**
них **говоре**. **„меполитички** **говорећи** **републички** **говоре** **има** **географски** **географски**
пакрајинских **говоре** **има** **како** **говорећи** **сеосних** **и** **граеских** **говоре** **не** **размену**
из **некотико** **километара**. **Раса** **је** **језику** **ази** **историја** **тражикија** **вере** **обичаји**
културне **настаје** **упливи** **суседни** и **пачицазациони** **су** **други** **други** и **други** **опет**.
„унутрашње **реченице** **постале** **је** **пол** **хручкијам** **рационалношћу** и **реакцијом** **пропес**
„унутрашње **спољни** **пропес** **вербализација** **зависан** **из** **спарата** **да** **пачицазација** **из** **то**
говорних **стихова** **из** **количних** **правилних** и **неправилних** **количних**. **Језику** **говорних**
заједница **луче** **нешто** **врхачне** **друга** **има** **фразу** **која** **искач** **е** **примесија**. **Језику**
имају **омак** **слух** **други** **омак**. **Језику** **имају** **да** **на** **пачицазација** **инструмент** **најле**
други **тамбуру** **трећи** **виолину** **четврти** **је** **омоничу** **Језику** **су** **различити** **слух** **из** **фразу**
други **имају** **спор** **слух** **неко** **свирају** **виолину**. **Језику** **и** **како** **неко** **покушава**
остраско **паче** **није** **да** **језичке** **финесе** **ази** **не** **фонет** **не** **сва** **тогиче** **која** **нема**
неки **лава** **култивисан** **књижевни** **језику**. **По** **вели** **Брику** **и** **по** **Шимберчау** **језику**
остраско **паче** **у** **Пацифичу** **меће** **гђегох** **хтети** **на** **три** **чина** **наћ** **начицак**
је **иначе** **неписмено** **коћу** **зато** **што** **сам** **наведен** **запоћу** **зато** **шти** **сам** **приморан**
да **коћу** **зато** **шти** **по** **стојанној** **својој** **зачути** **ућу**. **ако** **би** **ја** **неком** **из** **тих** **остра**
за **не** **имала** **прилику** **да** **каже** **! Служај** **пријатељу** **је** **тако** **коћу** **Он** **бисе** **удео**
осе **у** **како** **који** **осе** **човек** **се** **утица** **често** **из** **жамички** **на** **је** **и** **осе** **из**
зук **језику** **и** **загубио** **ме** **из** **осе** **ази** **које** **коћу** **ја** **бих** **се** **збукни** **и** **мече**
из **их** **ако** **говорити** **ја** **не** **разумем** **живе** **то** **у** **Вучи** **како**. **„тица** **ако** **нема** **Пацифичу**
неписмено **она** **финесе** **сигурно** **не** **из** **Ститистекове** **реторике** **или** **из** **Дабинија**

него онегдје из меморије човечанства се Вавилонске куле. Чеднако се због
у човечанству "авилонске куле. Ова јошеша групација Јужних Скена не
ето тражи књижевни језик за четири републике које говоре један језик ни
најмање званичних саражних на Вавилонској кули. Вавилонска кула је готам
један симболика. Напишмо: Кинези да би могли читати стижу класичну књижев-
треба да науче око 20 хиљада иероглифа / неки се протјау са 20 до 24
узора четкицом и могу се и писати и штампати пресечени преко папа наравно
нису буквално пресеченим значењем / а французи по истој човечанској мем-
орији тамо са 15 нека тачи око 20 хиљада фиксираних реченичних обрта
за препознавање изражавања у науци и поезији у уметности. Напишмо да њих је
20 хиљада маки број они терминологију не граде него сају. Дајте једну
категорију егзистенцијализма говори најједног мести у својој филозофији да
понећи у човечану егзистенцију одједном да убачена учети не зна се ко
зашто откуца нема никакве логичке обележје у скупи израза ли Гевардихај
хед Зјино што нико живи не може разумети ни превести јок не прочита хат
Није чуло да је Француз био онај који је написао: Песник и језичар Матарм
Ни да што немом тежине смисла кетине за савршеност. Да французи са свој
говореном писаном мишљеним и ћутаном реченицом та је сентан уметности на
хенској кули. Данас мислим да на Вавилонској кули застане носе на нека
књижикиност је постала вукларна и језици хаљкава на све стране...

Ми смо данас са расељеним киниме за да
заробљеним војничким са угарованим насилним ратничким се крвном туђе
хен са атаканим путовањима и вегетацирањем мисли опер у једној сеоби и
сеоби налик на патње да језици морају приказати и кроз насилне и баче
и необичне лексичке и кроз пхалне прѣнесе. Један француски писац руски
Метројит да карактеру или човек средњих година тек прича ове: Жив Вожите
је да знам и руски и француски али не да им хебрејски. Ту главни наизу
мепознати да у руским параским новинама напишем један најпростоје човечан
да дохасте и ја је моје ја сам пристао. А как сам сав да нишом више сам
да више не знам руски ни мислити ни писати и вероватно ни говорити То је
случај човека коме руски језик није био ни матерњи ни народни само

jezika u našem su aparatu srazmerno . Hrvati izgovaraju vokalizaciju: /k/ net je
an te višee... Srbi A kao je on težee — ježno i drugo čužno zapazimo je
najteže skupe vibracije. To nije prokukt ni vađe ni smenije, a jač može
znake ili političke, a najviše kvalitnog animoznog intenciranja to je rezultat ap-
aparata za vokalizaciju. Taj aparat je osobina uređenja, pa svi stečajni sa-
bita je u ranijim generacijama sticane, i može se ^kontrahisati i ^{ur}
finetском и естетичком. ^Enneke vrste elaejena jezicke zaјелнише od srednjih vi-
tiala i može neobično da up- upije neke osobine govora i izgovara to se ni
presežavajućem u drug. kraj pokrajini i među drug. zaјелнише не да малификовати
ni ublažavati ni zaboraviti. Takva је прнагоски екцент на пример сасвим не-
у складу ни са препозаним ни метафорским и симболичким маштавим језиком ни у ка-
скалу. Како човек може бити персијанец и како Црна Гора можда имати онај
екцент. Има и свој јр и драг . На ма кога да је квалитет тренутног чулног
духавног облика језика он је увек као осаме зајелнише за комплетан изражајни
систем комплетно машинерије. Иако се културне изражајне потребе и тендензи ми-
нажи лику тако се у човеку језик множи и личи. ^{Na}sto је у привреди сваког
и тајнствена за човека субјективна активност најживот ствара и врши, тачно
је тако свакојака и тајнствена енхевреја језика у човеку алисно у једној
језичкој зајелници гласу све дуго скоре речи акужени на истовестан начин гово-
рем гласом изговором. Јукратно истовестно ће Хрвати изговарати k а као лад,
глас и j k j, a тоб скивано као један глас што је постепено писмо, алисно
правениса писма правениса као нате кроз око па кроз свих вокализирају. Човек
је знавест, четиничко kj је знавест. Један Србин стихент, који луго купе
што тан ичком машином писмо мије грчким писмом сви реченицу: Ја сам престо за
заљубљен у песме тог мизалог песника. Пош леме знавестима мталић се скон-
фузио. О азбуцима лекао биће речи.

Семља која се у свету и мал куће зову Југославија,
јесте држава. У спољнополитичком и важном погледу та је држава једна европски
организована држава, према изглед свету ^уопште и према ~~према~~ свима функцијама
у ^усаму држави. Но као живот и куће и живљење и егзистенција у тој кући, ~~држава~~
и са свим

држава se састоји из шест републики и чини да се поскупи речју из које старих
српских краљева из шест државина. Шест народа једне се расе степенских
народности и који су се налази на југу Европе од којих сваки држи у одређеним
границама земљиште у којем управљају сабом својим живљењем и сваким прогресом
потпуно самостално. Како је ур урађен и државнаможе језиком погледом обухватити с
свих шест републикама и свакога и духовне везе: Иста степенска раса са
језицима чисте степенским истом културном тенденцијом: наукама, иста политичка
смислица демократије иста вера и границама: држава се заједно на сваку страну.
Нема се
"тако да рече и енглески песник Оливер: Или се морамо попети или морамо умрети.

Потпуна културна стабала једне потпуна стабала језика. Стена
мајине народно има стабалу језика и културе на једној и свако
врхине. И зато сваки језик и пуна права на своју републику
јер баш или горе на једној чистији и правдији не други кени
и богатеји на једној свакој језик је један и истом
ни случајност него је иста генерација и знаје и мучи сва
рекама суко.

Тај агрегат стабалима и самосталних државина од којих се свако својим сакома
ме храни а похитно има југославен држи и помиње народно са својим индивиду
алним именом то је један тај пример једне државе културног степена југослава.
Југослава је сам поменутих заједница и једна језичка заједница: од највеће
нијега Стенска до најјужнијега Дачметана и порече и излук по рече нема могућ
ости да у обичну и живу разговорну језик човека не разумије и то тако и тачно.
И потреба заборажити да у једном се гентно спрженим југослава спрженим
мичину земље има и шест него и осам о једно — према разним областима у не
тај републики има осам разних историја, петнаест разних култура и једног
пој Турнама
културног застаје на Балкану и једна је југославенска. Најбоље била аустријски мишени
међу свима другима у Тријемину и тако имаће држава једна симфонички држава стар
и једна су у Србији Фрутеки и зурхати са тричетори вере са две забуре Турпи су
бити неписмени и није важито за њих арапско писмо сам као арапска са три
липијама у којима једна једнога име није заједничка са таквама једнама и једна
ковским какајковским чаканским наречјима са једнама чаканских говора и речима
и један језик једна свима разумљива а у четри државе републике свима једна

jedan, da, ali se razgovorima i zato jer je knjižani jezik kakav takav sa
bio narodni jezik, zato kao s ipak prethodnim koje iako može biti raz-
ne, moraју водити и у конфликтима и морају врло споро се pojedinačno развија-
и јачи ит. стабилни у једна времена па чак најчешће ићи се изједначавати
и сличати.

У ¹⁴ шест република у Словенији и Македонији, јези-
је, говоре и писани, књижици не у остале четири. Књижевни словеначки језик
постоји у већ дате развијеној књижевности старијој и модерној. У Маке-
донији језик ће се пречишћавати и богатити према латинском говорном језику.
Онај трећи језик, о којем је албанског реч, говори се у Србији, у Рат-
лици, у Хрватској с Далмацијом, у Босни и Херцеговини и у Црној Гори. То су
земље од којих су две биле сасвим независне кнежевине до крајем 19. све су
у току времена имале своје кнежеве, кнежеве, кнежеве, кнежеве, кнежеве, кнежеве,
чан, на језику са перем чувеном и Самуилом бугарским и своје переле. Чего
савременог ту није било, и зато тај један језик значи неким часописима
прошлости, садашњости и будућности. ^{чугури} ^{Због} се тај језик, према мноштвима
становништва српски, хрватски или српско-хрватски тим да се у Србији гов-
ре еквивалент у Хрватској, јеквистина у Црној Гори, српски и јеквистина, у Босни
с Херцеговином јеквистина. А у смислу књижевности, имамо овај различит и
арте, јединица статус. Србије има развијену књижевност, и јединица јези-
чара Вукотарица, Бурк Деничића Војвођина има ^{трајни} ^{четири} ^{двојичу} од три највећа срп-
песника Вранке Јеличичевића Змаје, Лазу Ђастича, и им најстарији књижевни
часопис летопис. Хрватска има ^{Јелич} ^{Бурк} развијену и је старију књижевност не
Срби садржи и огромну књижевност у Далмацији с српским песничким модерним
и најстаријим књижевностима Марин Држић на чету. Црна Гора нема велику
књижевност, али има највећег песника Вукотарица, и има јединицу усмену књижев-
Босне и херцеговине има најбоље приповедача и на Вуку Херцеговину има
класични модерни књижевни језик истовјетан са оним чувеном народних песама
Ова та јединица чини суму свих почетака и многокрот почет свега књижевне-
огромне лексичке блага и на Балкану најчистије најпревратније нарастајуће

RESUMET

КРО И У МУЗИЦИ,

зависни у говореном говору од напе и разних осећања и емоција које носе и од
редују вокализацију. Штампан слог дакле углавном има књижевност, сав књижевни

19

Језик јесте углавном у чулном смислу ствар рила. Језик говорени језик исти
 разлике због разних извора за почетачију и због разних историја и традиција
 и извесни сукоби су неизбежни али ако се не злоупотребљују него употребљују
 они само стичу усовршавању језика на обе стране и при истом процесу извесни
 уједињавању и обједињавању штампаном слогу, имамо једну проблемски акцеси
 двоструки смисао језика, две разне азбуке латиница и грчко писмо, што
 другог значи и две патеке на светско претпостави а једна једна запад тврди
 који се претпостави прекози се искреним ставом да је та свеједна, а сем врло
 мањег броја људи из највиших културних слојева, некоме није сасвим свеједна
 једна је, а може, међа, нека, па шта — и теме сличне. И јед у тим најјачим култур
 култура, са овом бифуркацијом: да једни читају не запажајући много азбук, ни
 више интереса за језик а други су, грчког писма као Срби и неким школама
 и прилично, који су прионучи уз латиницу и само се њоме стичу. Конверзи
 унутрашњу примамбу и мења, табају стању бившег употребљеног називања назива
 пркосом, не покретом или монотеизмом. И свака азбука, као сваки језик има своју
 на своју репутацију, јер има репутацију. Нири ће хрвати сву славу стари чим
 ост пребивати у југу азбук — јер би та био културни факсификат — нити ће
 Срба чинити тај факсификат у супротном ситуацију. То питање треба извући из
 светлост говора, а легавар ће живот јанети нах тох, "пре треба истаћи јед
 тежмасти, па целим на свакој респективној страни. Огромни већи део словенст
 пише грчко писмо: Гусике се ако сте митиона словена прео Ватикан словенски,
 пише грчки, и у југославији, јужногославинији део Срби се Србијом најмањини
 Чиром Гером поком Босне и Херцеговине. На другој страни, латинске азбука је
 азбука мањине словенске — Чеси, Пољаци, Хрвати, Словенци — али је европска пи
 је је на обе стране тако најмање да мења значити конфликт, називна, метафиз
 али конфликт (У нашој земљи међу широкословјенима, а памете и називне, мета
 физички се свака став има: латиница то је свет културно Европско Западно. Грчки
 писмо, то је нешто застарело, инфериорно, оријентално, и чини се метафизички у
 на мањинско, јер се метафизички метафизички, свих легаји свом броју пре евро
 запад најкултурније део света, учество културе ал латиница па и јанас.